

PLAVÁČEK V PÁBĚŠH

Čtvrtek, 02 květen 2024

Páček o emigraci jsem vyslechl mnoho. Povím dnes jeden za všechny, který mi u večerního ohně osobně vyprávěl jeden chlapec, který měl páčedávku Kvakin. On a dva slovačtí chlapi se tehdy prostě dali spát u hranice, a tohle zdolání státní hranice do západního Německa se okamžitě rozhodli oslavit. Láhev slivice kolovala a dokonce si i zazpívali. Po krátké době, k nim přijel dříve a rozjařeně ho byli překvapeni, protože poslešky.

Byli zatčeni. Od plotu na skutečnou státní hranici to totiž bylo něco, kde i pát set metrů. Tohle ovšem mladenci nevěděli. Do vězení Kvakin ale nešel. Podepsal deset let v uhelných dolech. Po třech letech práce v dolech se mu spát podařilo na gumovém lůžku přejít do Rakouska. Mezi kamarády jsme ho proto občas přezdívali Plaváček.

Jeho životní páček je zajímavý. Byl to drobný chlapec, narozen asi 1943, vážil zhruba 160 cm. Byl neuvěřitelně skromný a pracovitý a nikdy se žádnou ženou nebydlel. Velice dobře zpíval a hrál na mandolinu a pianovou harmoniku.

Šel pak v Kanadě u města Princ George v Britské Kolumbii, a do penze tam sázel stromky a patřil k těm nejvíce úspěšným. Za městem pak koupil parcelu a bez povolení si na ní postavil veliký dům, odhadem 250 m². Přijel jeho skromnosti to rozum nebral.

Měl i zvláštní stavební metodu. Většina páček v domě byla z palet. Ze té strany v horním patře byl prosklený ochoz a veškerá okna byla profesionálně prýce českých rukou. Nad odpověď na dotaz, kdo je udělal, jsem nevěřivě pokroutil hlavou.

Kvakin v té době, bůhvě jak dlouho, se z vojny k rodině nevrátil. Byl odsouzen k několika letům vězení a po propuštění šel ve Velké Británii. Kvakin po té době přijel a našel ho tam v domově, dle chodců. Vyšel papírově nájležitosti a též, dle státníka SS, ale i vynikajícího truhláře, přivezl k sobě a on mu vyrobil perfektní okna.

Když též země měl, pohřbil je za domem a hrob pečlivě udržoval. Po té době mu zůstala krásná heligonka, za kterou jsem mu nabízel horentně sumy, ale odpověď Kvakina vždy byla: âžTa je po té době, tu nikdy neprodám.â

Nikdo neví, jak to bylo.

Kvakina postihla vážná onemocnění mozku a mrtvice a skončil v ústavu pro

podobně postaven. Z jeho domu pak zmizely hodnotné hudební nástroje včetně otcovy harmoniky.

Děm byl zbytek a parcela prodána. Peníze z prodeje pozemku a v bance byly použity k úhradě pobytu Kvákina v instituci, ze které se stejně pokoušel náležitě utáct. Tak byl pak přestěhován o patro výše, odkud jí nebylo nikomu.

Měl jsem toho podivná docela rád. Poslal jsem mu tam rádio a několik kazet lidových písní. Měl je rád. Zeměl po čtyřech letech uzavřeného pobytu na malé cimě s postelí, kde mohl pouze na záchod a zpít.

Připravil po třech letech harmonice jsem nevzdával. Jistě chlapík českého původu si hodnotné věci z Kvákina domu odnesl k sobě. Má přitom na útěchu tuto lumpárnu po které se objevil a žpíská pl chlapíka ke zdi. Takže harmonika Kvákina otce komůch proude!

Rád bych vám zahrál!

Pepa Kouba